

til Armeen, som dette maatte medføre, maa man finde sig i. Dette er ibetmindste min Opfattelse af dette Forhold. At Krigsministeren ikke kan føle sig tiltalt ved Udvalgets Forslag, kan jeg forstaae; men forøvrigt bærer Krigsministeren selv væsentlig Skylden for, at Udvalget har meent med saameget mindre Risiko at kunne stride til at stille sit Forslag, da det i Udkastet til Armeens Organisation ikke findes omtalt, at det er Meningen at bevare den fortrinlige Afgang for Underofficerer, som habes ifølge Resolution af 1804, medens der i dette Udkast udtrykkelig findes omtalt en noget beslægtet Ret, som tilkommer andre Militairpersoner, deels nemlig Reserveunderofficerer og deels Reserveofficerer. Det hedder nemlig i det ommeldte Udkast § 104, at Reserveunderofficererne skulle beholde den fortrinlige Afgang til visse Bestillinger under Finantsministeriet, som er hjemlet dem ved kongelig Resolution af 29de September 1860, og det hedder i samme Udkasts § 112, at Reserveofficererne skulle tillige ved et Aars god Tjeneste have erhvervet den dem i den nævnte Resolution hjemlede fortrinlige Afgang til visse Embeder og Bestillinger under Finantsministeriet. Udvalget har derfor virkelig, tør jeg sige, staaet i den Formening, at det i alt Fald ikke var Meningen i den nye Organisationsplan at slaae det fast som Noget, der var en uadskillelig Deel af Ordningen, at den heromhandlede Ret skulde bevares for Underofficererne. Efter den ærebe Indenrigsministers Udtalelse maa jeg antage, at Krigsministerens Plan er at forstaae anderledes, end man skulde troe det efter Udkastet, men det troer jeg at turde sige paa Udvalgets Vegne, at det ikke vil kunne have nogen Indflydelse med Hensyn til den Maade, hvorpaa vi stille os til Sagen, og som vedbliver at være den, at Politiets ligesom Communens Ret fordrer, at rette Vedkommende faae behørig Indflydelse paa disse Personers Ansættelse. Den ærebe Indenrigsminister sagde imidlertid fremdeles, at ogsaa Justitsministeren havde meget bestemt modfat sig Udvalgets Forslag. Dette gaaer

virkelig over min Forstand. At Krigsministeren kan have derimod, det forstaaer jeg, skøndt det jo vel egentlig kun kan være med Hensyn til Pengespørgsmaalet, og navnlig fordi Krigsministeren frygter for, at han ikke hos Repræsentationen vil kunne faae de fornødne Penge i saa Henseende bevilgede; men at Justitsministeren kan have derimod, det forstaaer jeg ikke; thi det er dog Noget, som hverken Indenrigsministeren eller Justitsministeren skal kunne nægte, at der ved Udvalgets Forslags Vedtagelse vil ske en betydelig Forbedring i Sammenligning med den nuværende Tilstand, som er denne, at det er Krigsministeren, der i Virkeligheden ansætter Politibetjentene uden at spørge Politimestrene, og uden Hensyn til Politiets eller Communens Tarv og Interesse. Hvad vil blive Tilfældet efter Udvalgets Forslag? Dette, at det bliver Politimesteren, som i Virkeligheden ansætter; thi, som det blev udhævet af et æret Medlem, er der kun forbeholdt Communen en formel Antagelses- eller Forskættelsesret, men Indstillingen skal ske fra Politimesteren; han faaer Ansættelsen, men han faaer ogsaa Indflydelsen. Naar man sammenligner dette med den nu bestaaende Tilstand, hvorledes kan da en Justitsminister, som virkelig har Interesse for Politivæsenets Tilstand, modsætte sig et Forslag som det, Udvalget her har stillet? Det kan kun forstaaes paa den Maade, at Justitsministeren maatte paatænke Noget, der gaaer endnu videre end det af Udvalget foreslaaede. Men er det derfor, at Justitsministeren ikke er fornøjet med Forslaget, saa havde det været rigtigere, om han var fremkommen med sine Underændringsforslag til Udvalgets Forslag. Den ærebe Indenrigsminister meddeelte en Bestemmelse i et tidligere Regjeringsudkast, angaaende Politiets Ordning udenfor Kjøbenhavn, og anstode formeentlig derved, hvad der var ogsaa den nuværende Justitsministers Tanke med Hensyn til disse Forhold; derefter skulde Politimestrene have en Ansættelses- og ogsaa en Afskediggelsesret, og — sagde Indenrigsministeren — In-